

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.24.0053.N

VLAAMSE DIENST VOOR ARBEIDSBEMIDDELING EN BEROEPSOPLEIDING, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 11, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0887.010.362,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

J.T.,

verweerster.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, van 17 juni 2024.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 25 augustus 2025 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Bruno Lietaert heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Derde onderdeel

1. Krachtens artikel 52*bis*, § 1, 2°, Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil ten gevolge van een werkweigering of het zich niet aanmelden bij een werkgever, van het genot van de uitkeringen worden uitgesloten gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken.

Krachtens artikel 53*bis*, § 1 en § 2, *juncto* § 4, Werkloosheidsbesluit kan de controledienst van de eiser zich voor deze gebeurtenissen beperken tot het geven van een verwittiging of de uitsluitingsbeslissing gepaard laten gaan met een geheel of gedeeltelijk uitstel.

2. Wanneer de controledienst van de eiser een werkloze met toepassing van artikel 52*bis*, § 1, 2°, Werkloosheidsbesluit uitsluit van het genot van de uitkeringen en de werkloze deze beslissing betwist, ontstaat er tussen de eiser en de werkloze een betwisting over het recht op uitkeringen gedurende het tijdvak van de uitsluiting.

De arbeidsrechtbank die over een dergelijk geschil moet beslissen, oefent, met naleving van het recht van verdediging en binnen het kader van het geding zoals de partijen dat hebben bepaald, een toetsing met volle rechtsmacht uit over de beslissing die de controledienst van de eiser heeft genomen, die de keuze omvat tussen uitsluiting

van het recht op uitkeringen zonder uitstel, uitsluiting met uitstel of verwittiging en, desgevallend, de keuze van de duur en de modaliteiten van die maatregel.

3. Bij de beoordeling van de gepaste sanctie voor de door de werkloze begane tekortkoming kan de arbeidsrechtbank alle elementen in acht nemen die ter zake relevant zijn en kan zij ook rekening houden met feitelijke elementen die zich hebben voorgedaan na de bestreden administratieve beslissing.

Het onderdeel dat geheel ervan uitgaat dat de arbeidsrechtbank zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden administratieve beslissing werd genomen en voor het bepalen van de uitsluitingsduur geen rekening mag houden met feiten die dateren van na de beslissing, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Het onderdeel faalt naar recht.

Eerste en tweede onderdeel samengenomen

4. De appelrechters oordelen dat los van de door hen besproken juridische discussie met betrekking tot de draagwijdte van artikel 111/22, § 2, 4° en 5°, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, de controledienst van de eiser bij het nemen van een beslissing en de appelrechters bij de beoordeling van deze beslissing de sanctie dienen te bepalen die aan de verweerster dient te worden opgelegd. Zij sluiten zich daarbij aan bij de beoordeling van het beroepen vonnis waarbij rekening werd gehouden met de vroegere begeleidingstrajecten van de verweerster die werden uitgevoerd, met de vaststelling dat de verweerster sinds 11 oktober 2021 en tot op de beoordeling door de appelrechters tewerkgesteld is en met haar laakbare negatieve houding naar aanleiding van het werkaanbod.

5. Die laatste, door het derde onderdeel vergeefs bekritiseerde redenen, dragen de beslissing.

De onderdelen die gericht zijn tegen overtollige redenen, kunnen niet tot cassatie leiden en zijn bijgevolg, bij gebrek aan belang, niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 450,96 euro en op de som van 24 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit eerste voorzitter Eric de Formanoir, als voorzitter, sectievoorzitters Mireille Delange en Bart Wylleman, en raadsheer Bruno Lietaert en Koen Mestdagh, ere-sectievoorzitter, plaatsvervangend magistraat, en in openbare rechtszitting van 6 oktober 2025 uitgesproken door eerste voorzitter Eric de Formanoir, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

K. Mestdagh

B. Lietaert

B. Wylleman

M. Delange

E. de Formanoir

Verzoekschrift

33152/W/2

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

geeft te kennen:

de VLAAMSE DIENST VOOR ARBEIDSBEMIDDELING EN BEROEPSOPLEIDING, afgekort als VDAB, met zetel te 1000 Brussel, aan de Keizerslaan 11, en met het KBO-nummer 0887.010.362,

eiser tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

De eiser, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

**BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN
CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND**

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 17 juni 2024 door de zesde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2022/AG/176, van de eiser, als appellant, tegen:

mevrouw J.T.,

toen geïntimeerde, thans verweerster in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en de volgende conclusie.

FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. Aan de basis van het voorliggende geschil ligt een beslissing van de Controledienst van de eiser van 9 november 2021 waarbij aan de verweerster een uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen werd opgelegd voor een periode van 26 weken. Die beslissing was als volgt gemotiveerd:

“Vanuit Agilitas werd er telefonisch contact opgenomen voor de functie van huishoudhulp regio Lokeren. U gaf te kennen dat u interesse had in deze vacature. Er werd afgesproken om op 29/07/2021 op gesprek te komen, maar u was afwezig. Na telefonisch contact verklaarde u de afspraak te zijn vergeten en werd er een nieuwe afspraak gemaakt op 4/8/21 om 11u, opnieuw was u afwezig. Na telefonisch contact vanuit de werkgevers kant bleek dat u dacht dat de afspraak zou plaatsvinden op 5/8/21. Agilitas ging akkoord om de afspraak op 5/8/21 te laten doorgaan, maar opnieuw was u afwezig. In de schriftelijke verdediging van 26/10/2021 werd er geen geldige reden gegeven voor het niet ingaan op het aanbod bij Agilitas voor de functie van huishoudhulp regio Lokeren. Dit aanbod voldoet aan alle voorwaarden van de passende dienstbetrekking. U heeft daarbij de kans op een duurzame tewerkstelling laten liggen. Gezien u ingeschreven bent als

uitkeringsgerechtigd volledig werkloos, bent u verplicht om op de werkaanbiedingen die de VDAB u aanbiedt in te gaan. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met een eerder genomen beslissing tot uitsluiting op grond van art. 52 van het Werkloosheidsbesluit (namelijk werkverlating). (Datum feit: 15/10/2018. Datum beslissing: 04/03/2019).”

2. De verweerster tekende tegen de beslissing van 9 november 2021 *verhaal* aan bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent.

Bij *vonnis* van 6 juli 2022 verklaarde de arbeidsrechtbank het beroep gedeeltelijk gegrond. De arbeidsrechtbank oordeelde dat de verweerster inderdaad een passende dienstbetrekking had geweigerd, maar dat bij het bepalen van de sanctie geen rekening mocht worden gehouden met haar eerdere uitsluiting door de RVA. De door de Controledienst van de eiser opgelegde sanctie werd herleid van 26 weken naar 7 weken uitsluiting.

3. Tegen dat vonnis tekende de eiser *hoger beroep* aan.

De verweerster stelde *incidenteel beroep* in.

In een *tussenarrest* van 19 juni 2023 bevestigt het arbeidshof dat de verweerster een passende dienstbetrekking heeft geweigerd en zich schuldig maakte aan een inbreuk op artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, van het Werkloosheidsbesluit. Vooraleer te oordelen over de sanctiemaat heropent het arbeidshof de debatten.

In een *eindarrest* van 17 juni 2024 bevestigt het arbeidshof het vonnis van de arbeidsrechtbank van 6 juli 2022, en veroordeelt het de eiser tot de kosten van de procedure in hoger beroep.

Tegen dat arrest voert de eiser het volgende middel tot cassatie aan.

MIDDELEN

Enig middel

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

- de artikelen 39 en 159 van de Grondwet
- het algemeen rechtsbeginsel inzake de niet-retroactiviteit van de wetten
- artikel 1, in de versie zoals van toepassing vóór de opheffing ervan bij een wet van 28 april 2022, van het Oud Burgerlijk Wetboek
- artikel 1.2 van het Burgerlijk Wetboek
- de artikelen 44, 51, § 1, 52, 52bis, 53bis, 142 en 143 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering
- de artikelen 111/16, eerste lid, 4°, 111/18, 111/19 en 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleidingen, het laatstgenoemde artikel in de versies van toepassing zowel vóór als na de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022
- artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen
- artikel 5, § 1, 7°, a), van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap "Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding"
- artikel 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2017 tot bepaling van de kwaliteitscriteria voor de instroomopleiding Havenarbeider en het besluit van de Vlaamse Regering van 24 mei 2019 tot uitvoering van het decreet van 29 maart 2019 betreffende het kwaliteits- en registratiemodel van dienstverleners in het beleidsdomein Werk en Sociale Economie
- artikel 580, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek

Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoger beroep van de eiser ongegrond en bevestigt het arbeidshof het vonnis van de arbeidsrechtbank van 6 juli 2022. Het neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

“2. *BESPREKING NA TUSSENARREST*”

2.1.

[Het arbeidshof] *wenst in eerste instantie te benadrukken dat in het tussenarrest van 19 juni 2023 al werd beslist dat [de verweerder] zich schuldig maakte aan een inbreuk op artikel 51, §1, tweede lid, 3° van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (Werkloosheidsbesluit), met name het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij een werkgever. [Het arbeidshof] heeft thans enkel nog te oordelen over de aan [de verweerder] op te leggen sanctie.*

2.2.

[De eiser] *noch het tussenarrest [...] stellen dat [de verweerder] de tegen haar weerhouden inbreuk zou gepleegd hebben met het opzet uitkeringen te blijven genieten zodat de sanctie op de tegen [de verweerder] weerhouden inbreuk op artikel 51, §1, tweede lid, 3° van het Werkloosheidsbesluit, deze is van artikel 52bis, §1, eerste lid van het Werkloosheidsbesluit die een mogelijke uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken bepaalt.*

Artikel 111/22 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding (VDAB-besluit) geeft in zijn eerste paragraaf aan de controledienst van [de eiser] de beslissingsmacht over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen. Deze controledienst kan volgens dezelfde bepaling ook een verwittiging geven. Artikel 111/22, §2 van het VDAB-

besluit geeft dan weer een opsomming van de elementen waarmee door [de eiser] rekening wordt gehouden bij het nemen van zijn beslissingen. In de versie van dit artikelonderdeel zoals van toepassing op de datum van de beslissing die [de eiser] ten aanzien van [de verweerster] nam zijn deze elementen:

‘1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;

2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar. Hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgemaakt conform afdeling 2;

3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;

4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;

5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.’

Zoals de toenmalige Vlaamse minister van werk, economie, innovatie en sport in zijn bis-nota aan de Vlaamse regering liet opmerken zijn de termijnen die vermeld zijn bij punt 4° en 5° van paragraaf 2 van artikel 111/22 van het VDAB-besluit, overgenomen uit het werkloosheidsbesluit (52bis, §2: één jaar) en het federaal normatief kader (opvolging 1 maal per jaar, in combinatie met het feit dat na twee positieve evaluaties een negatieve evaluatie geen gevolg meer kan sorteren, geeft een termijn van 24 maanden).

De in punt 4° van artikel 111/22, §2 van het VDAB-besluit opgenomen termijn van twaalf maanden is zodoende heel doelgericht en heeft betrekking op de mogelijke toepassing van de sanctie van artikel 52bis, §2 van het Werkloosheidsbesluit.

Voor wat betreft [de verweerder], is niet betwist dat de toepassing van artikel 52bis, §2 van het Werkloosheidsbesluit niet aan de orde is nu er in het jaar voorafgaand aan het verhoor van [de verweerder], op 26 oktober 2021, geen beslissingen dienaangaande door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) werden genomen. Hierbij kunnen de beslissingen van de RVA zoals aan [de verweerder] verstuurd op 5 november 2021 niet in aanmerking worden genomen. Artikel 111/22, §2 van het VDAB-besluit bepaalt namelijk dat de controledienst rekening houdt met de informatie die ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, in dit geval 26 oktober 2021.

De in punt 5° van artikel 111/22, §2 van het VDAB-besluit opgenomen termijn van vierentwintig maanden is al evenzeer doelgericht en heeft, zoals de bevoegde minister in zijn hierboven geciteerde bis-nota heel duidelijk opmerkte, betrekking op de evaluaties en de daarmee gepaard gaande mogelijke sancties voorzien in 58/9, §4 van het Werkloosheidsbesluit. Hierdoor kan enkel voor wat betreft deze evaluaties bedoeld in artikel 58/9 van het Werkloosheidsbesluit, inclusief de daar bepaalde doch in huidig geval niet aan de orde zijnde sancties van artikel 58/9, §4 van het Werkloosheidsbesluit, rekening worden gehouden met de informatie afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door de RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties. Dit blijkt al even duidelijk uit de bisnota van de toenmalig bevoegde Vlaamse minister.

Artikel 111/22, §2 van het VDAB-besluit voorziet verder niet dat er rekening wordt gehouden met informatie van de RVA. Stellen dat [de eiser] dit wel zou mogen, miskent de bepalingen van artikel 111/22, §1 van het VDAB-besluit. [De eiser] dient zich wel degelijk aan deze bepalingen te houden. [De eiser] kon dan ook geen rekening houden met de beslissing van de RVA van 4 maart 2019 op grond van feiten van 15 oktober 2018, nu deze buiten toepassing valt van artikel 111/22, §2, 4° en 5° van het VDAB-besluit.

Los van [de] hierboven besproken juridische discussie met betrekking tot de draagwijdte van artikel 111/22, §2, 4° en 5° van het VDAB-besluit, dient [de eiser] bij het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 52bis, §1 van het Werkloosheidsbesluit en dit arbeidshof bij de beoordeling van deze beslissing te oordelen welke sanctie er aan [de verweerster] dient te worden opgelegd waarbij naast een verwittiging, er een uitsluiting mogelijk is van 4 tot 52 weken.

Dit [arbeidshof] sluit zich aan bij de beoordeling in het bestreden vonnis waarbij rekening wordt gehouden met de vroegere begeleidingstrajecten van [de verweerster] die klaarblijkelijk steeds werden uitgevoerd en vooral de vaststelling dat [de verweerster] sinds 11 oktober 2021 en tot op heden tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (stuk 5 [van de verweerster]), maar ook met de laakbare negatieve houding van [de verweerster] naar aanleiding van het werkaanbod van werkgever Agilitas.

[Het arbeidshof] sluit zich eveneens aan bij de door het bestreden vonnis hieraan gekoppelde sanctie van 7 weken uitsluiting van het recht op uitkeringen.”

(p. 3 tot p. 5, vierde alinea, van het bestreden arrest).

Grieven

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier waarop uw Hof vermag acht te slaan, volgt dat de Controledienst van de eiser bij beslissing van 9 november 2021 aan de verweerster een uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen oplegde voor een periode van 26 weken omdat zij een passende dienstbetrekking had geweigerd (p. 11, tweede alinea, van het tussenarrest van 19 juni 2023).

Het arbeidshof besliste in het tussenarrest dat de verweerster zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, van het Werkloosheidsbesluit aangezien zij zich zonder voldoende rechtvaardiging niet had aangemeld bij een werkgever en de dienstbetrekking die haar werd aangeboden passend was (p. 12, voorlaatste alinea, en p. 13, derde tot zesde alinea, van het tussenarrest; zie ook p. 3, midden, van het bestreden eindarrest).

In het bestreden eindarrest bevestigt het arbeidshof het oordeel van de arbeidsrechtbank, die de opgelegde sanctie reduceerde van 26 weken naar 7 weken, op de gronden dat (p. 3, voorlaatste alinea, tot p. 5, vierde alinea, van het bestreden arrest):

- de sanctie op de tegen de verweerster weerhouden inbreuk op artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, van het Werkloosheidsbesluit, deze is van artikel 52bis, § 1, eerste lid, van het Werkloosheidsbesluit die een mogelijke uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken bepaalt,
- artikel 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 in zijn eerste paragraaf aan de controledienst van de eiser de beslissingsmacht geeft over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen; dat deze controledienst volgens dezelfde bepaling ook een verwittiging kan geven,
- artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 dan weer een opsomming geeft van de elementen waarmee door de eiser rekening wordt gehouden bij het nemen van zijn beslissingen,
- in de versie van dit artikelonderdeel zoals van toepassing op de datum van de beslissing die de eiser ten aanzien van de verweerster nam, deze elementen zijn:
 - 1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;
 - 2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar. Hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgemaakt conform afdeling 2;
 - 3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;
 - 4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;
 - 5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen,
- zoals de toenmalige Vlaamse minister van werk, economie, innovatie en sport in zijn bis-nota aan de Vlaamse regering liet opmerken, de termijnen die zijn vermeld bij punt 4° en 5° van paragraaf 2 van artikel 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 overgenomen zijn uit het

- werkloosheidsbesluit (52bis, §2: één jaar) en het federaal normatief kader (opvolging 1 maal per jaar, in combinatie met het feit dat na twee positieve evaluaties een negatieve evaluatie geen gevolg meer kan sorteren, geeft een termijn van 24 maanden),
- de in punt 4° van artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 opgenomen termijn van twaalf maanden zodoende heel doelgericht is en betrekking heeft op de mogelijke toepassing van de sanctie van artikel 52bis, § 2, van het Werkloosheidsbesluit,
 - voor wat betreft de verweerster, niet is betwist dat de toepassing van artikel 52bis, § 2, van het Werkloosheidsbesluit niet aan de orde is nu er in het jaar voorafgaand aan het verhoor van [de verweerster], op 26 oktober 2021, geen beslissingen dienaangaande door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) werden genomen; dat hierbij de beslissingen van de RVA zoals aan de verweerster verstuurd op 5 november 2021 niet in aanmerking kunnen worden genomen; dat artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 namelijk bepaalt dat de controledienst rekening houdt met de informatie die ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, in dit geval 26 oktober 2021,
 - de in punt 5° van artikel 111/22, §2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 opgenomen termijn van vierentwintig maanden al evenzeer doelgericht is en, zoals de bevoegde minister in zijn hierboven geciteerde bisnota heel duidelijk opmerkte, betrekking heeft op de evaluaties en de daarmee gepaard gaande mogelijke sancties voorzien in 58/9, § 4, van het Werkloosheidsbesluit; dat hierdoor enkel voor wat betreft deze evaluaties bedoeld in artikel 58/9 van het Werkloosheidsbesluit, inclusief de daar bepaalde doch in huidig geval niet aan de orde zijnde sancties van artikel 58/9, § 4, van het Werkloosheidsbesluit, rekening kan worden gehouden met de informatie afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door de RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties; dat dit al even duidelijk blijkt uit de bisnota van de toenmalig bevoegde Vlaamse minister,
 - artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 verder niet voorziet dat er rekening wordt gehouden met informatie van de RVA; dat stellen dat de eiser dit wel zou mogen, de bepalingen van artikel 111/22, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 miskent; dat de eiser zich wel degelijk aan deze bepalingen dient te houden; dat de eiser dan ook geen rekening kon houden met de beslissing van de RVA van 4 maart 2019 op grond van feiten van 15 oktober 2018, nu deze buiten toepassing valt van artikel 111/22, § 2, 4° en 5°, van het VDAB-besluit,

- los van de hierboven besproken juridische discussie met betrekking tot de draagwijdte van artikel 111/22, § 2, 4° en 5°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, de eiser bij het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 52bis, § 1, van het Werkloosheidsbesluit en dit arbeidshof bij de beoordeling van deze beslissing dient te oordelen welke sanctie er aan de verweerder dient te worden opgelegd waarbij naast een verwittiging, er een uitsluiting mogelijk is van 4 tot 52 weken,
- dit arbeidshof zich aansluit bij de beoordeling in het bestreden vonnis waarbij rekening wordt gehouden met de vroegere begeleidingstrajecten van de verweerder die klaarblijkelijk steeds werden uitgevoerd en vooral de vaststelling dat de verweerder sinds 11 oktober 2021 en tot op heden tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling, maar ook met de laakbare negatieve houding van de verweerder naar aanleiding van het werkaanbod van werkgever Agilitas,
- het arbeidshof zich eveneens aansluit bij de door het bestreden vonnis hieraan gekoppelde sanctie van 7 weken uitsluiting van het recht op uitkeringen.

1. Eerste onderdeel

1.1.1. Luidens artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, afgekort als Werkloosheidsbesluit, moet de werkloze, om uitkeringen te kunnen genieten, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.

Krachtens artikel 51, § 1, eerste lid, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54.

Het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij een werkgever, indien de werkloze door de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling opgeroepen werd zich bij de werkgever aan te melden, of de weigering van een passende dienstbetrekking, wordt op grond van artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, van het Werkloosheidsbesluit beschouwd als werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer.

Op grond van artikel 52bis, § 1, 2°, van het Werkloosheidsbesluit, kan de werknemer uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van een werkweigering of het zich niet aanmelden bij een werkgever.

1.1.2. Artikel 142 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt in zijn § 1 dat de directeur in wiens ambtsgebied de werknemer zijn hoofdverblijfplaats heeft, alle beslissingen neemt over het recht op uitkeringen. In afwijking daarop, zo volgt uit § 2 van dat artikel, worden de beslissingen bedoeld in artikel 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen evenwel genomen door de personen die door de bevoegde gewestelijke overheden hiertoe zijn aangesteld.

Artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreft de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid om de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen te controleren en het opleggen van sancties dienaangaande. De federale overheid blijft evenwel bevoegd voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties, en dit zonder afbreuk te doen aan de gewestelijke bevoegdheid bedoeld in 6°.

Luidens artikel 143 van het Werkloosheidsbesluit kunnen de directeur en de in artikel 142, § 2, eerste lid, bedoelde personen eveneens beslissingen nemen inzake het recht op uitkeringen ten aanzien van de werknemer die, de dag waarop de beslissing wordt genomen, de dag waarop ze ter kennis wordt gebracht of de dag waarop ze in werking moet treden, geen uitkeringen verkregen of aangevraagd heeft.

1.1.3. Met ingang van 1 januari 2016 werden bij besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2015 de artikelen 111/1 t.e.m. 111/30 onder het hoofdstuk I met als opschrift “Activering en opvolging zoekgedrag” van de titel III/1 met als opschrift “Activering en beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt” ingevoegd in het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, hieronder afgekort als het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009.

Krachtens artikel 111/16, eerste lid, 2° en 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 bezorgt de bemiddelaar een dossier aan de controledienst als de verplicht ingeschreven werkzoekende zich niet aanmeldt bij een werkgever en daarvoor geen geldige reden heeft, nadat hij daarvoor van de VDAB een opdracht heeft ontvangen, alsook wanneer de verplicht ingeschreven werkzoekende weigert een passende dienstbetrekking of een passend aanbod te aanvaarden.

De controledienst, opgericht krachtens artikel 111/18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, neemt krachtens die bepaling kennis van de dossiers die hem worden bezorgd en beoordeelt overeenkomstig artikel 111/19 de ontvankelijkheid ervan. Als het dossier ontvankelijk is, wordt de verplicht ingeschreven werkzoekende uitgenodigd om gehoord te worden over de feiten die aan de grondslag liggen van de reden waarom het dossier is doorgestuurd naar de controledienst, en over zijn verweermiddelen.

Krachtens artikel 111/22, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 beslist de controledienst over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen. De controledienst kan ook een verwittiging geven.

Op grond van artikel 111/22, § 2, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022, houdt de controledienst, voor zover die informatie ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, rekening met:

- 1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;
- 2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar; hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgesteld conform afdeling 2;
- 3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;
- 4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;
- 5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de

periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.

Bij besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022, in werking getreden op 30 juli 2022 werd in artikel 111/22, § 2, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 punt 4° en punt 5° vervangen door wat volgt:

4° voor wat betreft de toepassing van artikel 52bis, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;

5° voor wat betreft de toepassing van artikel 58/9, § 4, van het voormelde koninklijk besluit, de informatie die van de RVA komt, met inbegrip van sancties die de RVA of de diensten van de andere gewesten die bevoegd zijn voor de controle op de beschikbaarheid, hebben opgelegd, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.

1.2. Uit de hierboven in de aanhef van het middel vermelde motieven van het bestreden arrest volgt dat het arbeidshof, hoewel het correct de in deze zaak toepasselijke versie van artikel 111/22, § 2, van het besluit van 5 juni 2009 citeert, toch de gewijzigde bepalingen al toepast. Immers, het arbeidshof overweegt dat

- de in punt 4° van artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 opgenomen termijn van twaalf maanden heel doelgericht is en betrekking heeft op de mogelijke toepassing van de sanctie van artikel 52bis, § 2, van het Werkloosheidsbesluit (p. 4, midden, van het bestreden arrest),
- voor wat betreft de verweerster niet is betwist dat de toepassing van artikel 52bis, § 2, van het Werkloosheidsbesluit niet aan de orde is (p. 4, voorlaatste alinea, van het bestreden arrest),
- de in punt 5° van artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 opgenomen termijn van vierentwintig maanden al evenzeer doelgericht is en, zoals de bevoegde minister in zijn bis-nota heel duidelijk opmerkte, betrekking heeft op de evaluaties en de daarmee gepaard gaande mogelijke sancties voorzien in 58/9, § 4, van het Werkloosheidsbesluit; dat hierdoor enkel voor wat betreft deze evaluaties bedoeld in artikel 58/9 van het Werkloosheidsbesluit, inclusief de daar bepaalde doch in huidig geval niet aan

de orde zijnde sancties van artikel 58/9, § 4, van het Werkloosheidsbesluit, rekening kan worden gehouden met de informatie afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door de RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties; dat dit al even duidelijk blijkt uit de bisnota van de toenmalig bevoegde Vlaamse minister (p. 4, laatste alinea, van het bestreden arrest),

- artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 verder niet voorziet dat rekening wordt gehouden met informatie van de RVA, en stellen dat de eiser dat wel zou mogen, de bepalingen van artikel 111/22, § 1, van dat besluit miskent (p. 5, eerste alinea, van het bestreden arrest).

1.3. Het besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2017 tot bepaling van de kwaliteitscriteria voor de instroomopleiding Havenarbeider en het besluit van de Vlaamse Regering van 24 mei 2019 tot uitvoering van het decreet van 29 maart 2019 betreffende het kwaliteits- en registratiemodel van dienstverleners in het beleidsdomein Werk en Sociale Economie, kent geen bijzondere overgangsbepaling voor de inwerkingtreding van diens artikel 21 dat de punten 4° en 5° van paragraaf 2 van artikel 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 wijzigde. Derhalve trad die wijziging maar in werking tien dagen na publicatie en dus op 30 juli 2022. Door al in de voorliggende zaak, waarin de door de verweerder bestreden beslissing van de controledienst van de eiser dateert van 9 november 2021, toepassing te maken van artikel 111/22, § 2, inzonderheid de punten 4° en 5°, van het besluit van 5 juni 2009 zoals gewijzigd bij artikel 21 van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022, miskent het arbeidshof de laatstgenoemde bepaling, de artikelen 1 van het Oud Burgerlijk Wetboek en 1.2 van het Burgerlijk Wetboek luidens welk de wet alleen over het toekomstige beschikt en geen terugwerkende kracht heeft, en het algemeen rechtsbeginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten.

Aangezien het arbeidshof niet wettig oordeelt dat punt 4° betrekking heeft op de mogelijke toepassing van de sanctie van artikel 52bis, § 2, van het Werkloosheidsbesluit, punt 5° op de evaluaties en de daarmee gepaard gaande mogelijke sancties voorzien in artikel 58/9, § 4, van het Werkloosheidsbesluit, en artikel 111/22, § 2, van het besluit van 5 juni 2009 verder niet voorziet dat rekening wordt gehouden met informatie van de RVA, beslist het niet wettig de opgelegde sanctie te reduceren van 26 weken naar 7 weken mede op de grond dat geen rekening kan worden gehouden met de beslissing van de RVA van 4 maart

2019 op grond van feiten van 15 oktober 2018, nu die buiten het toepassingsgebied valt van artikel 111/22, § 2, 4° en 5°, van het besluit van 5 juni 2009 (bijkomende schending van de artikelen 44, 51, § 1, eerste lid en tweede lid, 3°, 52bis, § 1, 2°, 142 en 143 van het Werkloosheidsbesluit, 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en 111/16, eerste lid, 2° en 3°, 111/18, 111/19 en 111/22, § 1 en § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie van toepassing zowel vóór als na de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022).

2. Tweede onderdeel

2.1.1. Artikel 39 van de Grondwet bepaalt dat de wet aan de gewestelijke organen welke zij opricht en welke samengesteld zijn uit verkozen mandatarissen, de bevoegdheid opdraagt om de aangelegenheden te regelen welke zij aanduidt met uitsluiting van die bedoeld in de artikelen 30 en 127 tot 129 en dit binnen het gebied en op de wijze die zij bepaalt.

Luidens artikel 6, § 1, IX, 5°, van de Bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 behoort, wat het tewerkstellingsbeleid betreft, de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid om de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen te controleren en het opleggen van sancties dienaangaande tot de aangelegenheden bedoeld in artikel 39 van de Grondwet. De federale overheid blijft bevoegd voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties, en dit zonder afbreuk te doen aan de gewestelijke bevoegdheid bedoeld in 6°.

Luidens artikel 5, § 1, 7°, a), van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap "Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding" wordt verstaan onder taken met betrekking tot de activering en controle van de beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en sanctionering: het controleren van de beschikbaarheid van de verplicht ingeschreven werkzoekenden en het opleggen van sancties dienaangaande in overeenstemming met het federaal normatief kader. De Vlaamse Regering bepaalt na advies van de raad van bestuur van de eiser de manier waarop en de frequentie waarmee de verplicht ingeschreven werkzoekende wordt uitgenodigd voor een gesprek ter controle van zijn beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt. Als een verplicht ingeschreven werkzoekende onvoldoende

inspanningen levert of afspraken niet nakomt, kan een sanctie opgelegd worden door een aparte dienst binnen de eiser. Deze dienst nodigt de verplicht ingeschreven werkzoekende uit om gehoord te worden. Als de eiser na dit verhoor overgaat tot het opleggen van een sanctie gebeurt dat met inachtnaam van de toepasselijke werkloosheidsreglementering en de rechten van verdediging. De Vlaamse Regering vaardigt nadere regels uit na advies van de raad van bestuur van de eiser over de organisatie en werking van deze dienst waardoor de neutraliteit en onafhankelijkheid wordt gewaarborgd, en stelt nadere regels vast omtrent het verloop van de controleprocedure, de organisatie van het verhoor en het opleggen van eventuele sancties. Indien een beroep wordt ingesteld tegen de sanctiebeslissing stelt de eiser de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hiervan onmiddellijk in kennis

Uit wat onder de randnummers 1.1.1, 1.1.2 en 1.1.3 van het eerste onderdeel is uiteengezet, en hier als hernomen wordt beschouwd, volgt dat de controledienst van de eiser beslist over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen, o.m. wanneer een verplicht ingeschreven werkzoekende een passende dienstbetrekking weigert.

2.1.2. Uit de artikelen 142 van het Werkloosheidsbesluit en 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals hierboven aangehaald, volgt dat de federale overheid het normatief kader bepaalt voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties.

Normatief in zijn gebruikelijke zin, betekent voorschrijvend, maatgevend, regelgevend, een normaal stellend, bindend.

Het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties is terug te vinden in het Werkloosheidsbesluit.

Op grond van de bepalingen van het Werkloosheidsbesluit, geldt o.m. dat:

- artikel 51, § 1, eerste lid: de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil kan uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54, waarbij nader wordt bepaald wat onder “werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer” wordt verstaan,

- artikel 51, § 1, tweede lid: bepaalt wat onder “werkloosheid afhankelijk van de wil van de werknemer” wordt verstaan, waaronder het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij een werkgever, indien de werkloze door de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling opgeroepen werd zich bij de werkgever aan te melden, of de weigering van een passende dienstbetrekking (art. 51, § 1, tweede lid, 3°),

- artikel 52, § 1: de werknemer die werkloos is of wordt ingevolge een ontslag in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, 2°, kan uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 en ten hoogste 26 weken,
- artikel 52, § 2: de werknemer die, binnen het jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot een beslissing in toepassing van § 1 of van artikel 52bis, § 1, genomen voor de datum van de nieuwe gebeurtenis opnieuw werkloos wordt in de zin van § 1, wordt uitgesloten van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 8 en ten hoogste 52 weken,
- artikel 52, § 3: de werknemer die van het genot van uitkeringen werd uitgesloten overeenkomstig § 2, verliest het recht op uitkeringen indien hij nogmaals werkloos wordt in de zin van § 1 binnen de twee jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van § 1 of van artikel 52bis, § 1,
- artikel 52bis, § 1: de werknemer kan uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van de in die bepaling opgesomde feiten, waaronder een werkweigering of het zich niet aanmelden bij een werkgever,
- artikel 52bis, § 2, eerste lid: de werknemer kan het recht op uitkeringen verliezen indien hij werkloos is of wordt ten gevolge van de in die bepaling opgesomde feiten, waaronder een werkweigering of het zich niet aanmelden bij een werkgever in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, met het opzet uitkeringen te blijven genieten,
- artikel 52bis, § 2, tweede lid: de werknemer verliest het recht op uitkeringen wanneer hij opnieuw werkloos wordt in de zin van § 1 binnen het jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot een beslissing in toepassing van § 1, genomen voor de datum van de nieuwe gebeurtenis,
- artikel 52bis, § 2, derde lid: de werknemer die gerechtigd is op of in aanmerking komt voor het brugpensioen en die beschikbaar moet zijn voor de algemene arbeidsmarkt verliest eveneens het recht op uitkeringen wanneer hij opnieuw werkloos wordt ingevolge de weigering van een passende dienstbetrekking in de zin van § 1, 2°, nadat reeds een beslissing werd genomen in toepassing van § 1,

2°, zonder dat daarbij artikel 53bis, § 1 werd toegepast, ongeacht de duur van de periode gelegen tussen de twee gebeurtenissen die aanleiding geven tot die beslissingen,

- artikel 52bis, § 3: de werknemer kan uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende 4 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, 11°,

- artikel 53bis:

“§ 1. Voor de gebeurtenissen, bedoeld in artikel 51, kan de directeur zich beperken tot het geven van een verwittiging.

De verwittiging, bedoeld in het vorige lid, wordt aan de werkloze betekend.

§ 2. Voor de gebeurtenissen bedoeld in artikel 51, kan de directeur de uitsluitingsbeslissing gepaard laten gaan met een geheel of gedeeltelijk uitstel.

De termijn van het uitstel wordt uitgedrukt in weken.

§ 3. De directeur kan de maatregelen, bepaald in de §§ 1 en 2 enkel toepassen, indien, binnen de twee jaar die de gebeurtenis voorafgaan, geen gebeurtenis plaatsgevonden heeft die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van artikel 52 of 52bis.

§ 4. Voor de toepassing van dit artikel worden de personen die, ingevolge artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, door de bevoegde gewestelijke overheden zijn aangesteld voor de controle van de passieve beschikbaarheid van werklozen en voor het nemen van de beslissingen die hiermee verband houden, gelijkgesteld met de directeur.”

Artikel 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie die van toepassing is in deze zaak, luidt:

“§ 1. De controledienst beslist over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen. De controledienst kan ook een verwittiging geven.

§ 2. De controledienst houdt, voor zover die informatie ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, rekening met:

1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;

2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar. Hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgemaakt conform afdeling 2;

3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;

4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;

5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.

De controledienst heeft het recht om alle relevante informatie op te vragen ter verduidelijking van de dossiers die hem worden bezorgd, zowel bij VDAB-medewerkers als bij partnerorganisaties en overheidsinstellingen die relevante informatie over de dossiers kunnen bezitten. Bij een vermoeden van het gebruik van vervalste stukken zal de controledienst de RVA hiervan op de hoogte stellen.”

Dat artikel moet worden gelezen binnen het federaal vastgesteld normatief kader, en dus als dat waarmee de controledienst van de eiser minimaal rekening moet houden. Waar uit artikel 111/22, § 2, 4°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 volgt dat de controledienst rekening moet houden met de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen, belet die bepaling geenszins dat ook rekening kan worden gehouden met de beslissingen die eerder dan in die periode van twaalf voorafgaande maanden werden genomen. Waar uit artikel 111/22, § 2, 5°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 volgt dat de controledienst rekening moet houden met de informatie afkomstig van de RVA, moet daaronder alle mogelijke informatie worden verstaan, en dus ook vroegere sanctiebeslissingen van de RVA.

De wijziging van artikel 111/22, § 2, punten 4° en 5°, bij besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022 heeft de draagwijdte ervan niet veranderd. Waar het punt 4° thans bepaalt dat de controledienst voor wat betreft de toepassing van artikel 52bis, § 2, tweede lid, van het Werkloosheidsbesluit, rekening houdt met

de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen, staat die bepaling niet eraan in de weg dat ook met beslissingen die dateren van vóór de bedoelde periode van twaalf maanden rekening kan worden gehouden. Waar het punt 5° thans bepaalt dat de controledienst voor wat betreft de toepassing van artikel 58/9, § 4, van het voormelde koninklijk besluit, rekening houdt met de informatie die van de RVA komt, met inbegrip van sancties die de RVA of de diensten van de andere gewesten die bevoegd zijn voor de controle op de beschikbaarheid, hebben opgelegd, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen, belet die bepaling niet dat ook rekening kan worden gehouden met sancties die al vóór de bedoelde periode van 24 maanden werden genomen.

2.2. Op de hierboven in de aanhef van het middel weergegeven motieven verklaart het arbeidshof het hoger beroep van de eiser ongegrond en bevestigt hij het oordeel van de eerste rechter die de opgelegde sanctie reduceerde van 26 weken naar 7 weken (zie ook p. 3, voorlaatste alinea, tot p. 5, vierde alinea, van het bestreden arrest).

Door te oordelen dat de controledienst van de eiser geen rekening kan houden met de eerder opgelegde sanctie door de RVA van 4 maart 2019, miskent het arbeidshof de draagwijdte van artikel 111/22, § 2, inzonderheid 4° en 5°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versies zoals van toepassing zowel vóór als ná de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022, en miskent het die bepalingen. Artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 geeft immers aan waarmee de Controledienst van de eiser minimaal rekening moet houden.

Door aldus te oordelen, geeft het arbeidshof aan artikel 111/22, § 2, inzonderheid 4° en 5°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 een interpretatie die in strijd is met het federaal normatief kader zoals vastgelegd in het Werkloosheidsbesluit, inzonderheid de artikelen 51, 52, 52bis en 53bis, en miskent het al die bepalingen, alsook de artikelen 39 van de Grondwet, 6, § 1, IX, 5°, van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, 5, § 1, 7°, van het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap "Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding", en 111/16, eerste lid, 2° en 3°, 111/18, 111/19 en 111/22, § 1 en § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie van toepassing zowel vóór als na de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022.

2.3. Voor zover uw Hof van oordeel zou zijn dat de door het arbeidshof voorgestane interpretatie van artikel 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering wel de juiste is, moet worden vastgesteld dat het genoemd artikel in strijd is met het federaal normatief kader zoals vastgelegd in het Werkloosheidsbesluit, inzonderheid de artikelen 51, 52, 52bis en 53bis, en dient het op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te worden gelaten. Door niettemin toepassing te maken van een bepaling van een besluit dat niet overeenstemt met de wettelijke bepalingen, miskent het arbeidshof artikel 159 van de Grondwet alsook de artikelen 51, 52, 52bis en 53bis, van het Werkloosheidsbesluit, 39 van de Grondwet, 6, § 1, IX, 5°, van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, 5, § 1, 7°, van het decreet van 7 mei 2004 en 111/16, eerste lid, 2° en 3°, 111/18, 111/19 en 111/22, § 1 en § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie van toepassing zowel vóór als na de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022.

3. Derde onderdeel

3.1.1. Luidens artikel 44 van het Werkloosheidsbesluit moet de werkloze, om uitkeringen te kunnen genieten, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.

Krachtens artikel 51, § 1, eerste lid, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54.

Het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij een werkgever, indien de werkloze door de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling opgeroepen werd zich bij de werkgever aan te melden, of de weigering van een passende dienstbetrekking, wordt op grond van artikel 51, § 1, tweede lid, 3°, van het Werkloosheidsbesluit beschouwd als werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer.

Op grond van artikel 52bis, § 1, 2°, van het Werkloosheidsbesluit, kan de werknemer uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van een werkweigering of het zich niet aanmelden bij een werkgever.

Artikel 142 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt in zijn § 1 dat de directeur in wiens ambtsgebied de werknemer zijn hoofdverblijfplaats heeft, alle beslissingen neemt over het recht op uitkeringen. In afwijking daarop, zo volgt uit § 2 van dat artikel, worden de beslissingen bedoeld in artikel 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen evenwel genomen door de personen die door de bevoegde gewestelijke overheden hiertoe zijn aangesteld.

Artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreft de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid om de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen te controleren en het opleggen van sancties dienaangaande. De federale overheid blijft evenwel bevoegd voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties, en dit zonder afbreuk te doen aan de gewestelijke bevoegdheid bedoeld in 6°.

Luidens artikel 143 van het Werkloosheidsbesluit kunnen de directeur en de in artikel 142, § 2, eerste lid, bedoelde personen eveneens beslissingen nemen inzake het recht op uitkeringen ten aanzien van de werknemer die, de dag waarop de beslissing wordt genomen, de dag waarop ze ter kennis wordt gebracht of de dag waarop ze in werking moet treden, geen uitkeringen verkregen of aangevraagd heeft.

3.1.2. Met ingang van 1 januari 2016 werden bij besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2015 de artikelen 111/1 t.e.m. 111/30 onder het hoofdstuk I met als opschrift “Activering en opvolging zoekgedrag” van de titel III/1 met als opschrift “Activering en beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt” ingevoegd in het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, hieronder afgekort als het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009.

Krachtens artikel 111/16, eerste lid, 2° en 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 bezorgt de bemiddelaar een dossier aan de controledienst als de verplicht ingeschreven werkzoekende zich niet aanmeldt bij een werkgever en daarvoor geen geldige reden heeft, nadat hij daarvoor van de VDAB een opdracht heeft ontvangen, alsook wanneer de verplicht ingeschreven werkzoekende weigert een passende dienstbetrekking of een passend aanbod te aanvaarden.

De controledienst, opgericht krachtens artikel 111/18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, neemt krachtens die bepaling kennis van de dossiers die hem worden bezorgd en beoordeelt overeenkomstig artikel 111/19 de ontvankelijkheid ervan. Als het dossier ontvankelijk is, wordt de verplicht ingeschreven werkzoekende uitgenodigd om gehoord te worden over de feiten die aan de grondslag liggen van de reden waarom het dossier is doorgestuurd naar de controledienst, en over zijn verweermiddelen.

Krachtens artikel 111/22, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 beslist de controledienst over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen. De controledienst kan ook een verwittiging geven.

Op grond van artikel 111/22, § 2, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022, houdt de controledienst, voor zover die informatie ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, rekening met:

- 1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;
- 2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar; hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgemaakt conform afdeling 2;
- 3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;

- 4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;

5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.

3.1.3. Wanneer de Controledienst van de eiser een werkloze uitsluit van het recht op uitkeringen en laatstgenoemde die administratieve sanctie betwist, ontstaat tussen de eiser en de werkloze een betwisting over het recht op uitkeringen gedurende het tijdvak van de uitsluiting. De arbeidsrechtbank is bevoegd om uitspraak te doen over die betwisting, aangezien dat rechtscollege, krachtens artikel 580, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, kennisneemt van de geschillen over de rechten en plichten van de werknemers die voortvloeien uit de wetten en reglementen inzake werkloosheid.

De arbeidsrechtbank die over een dergelijk geschil moet beslissen, oefent, met naleving van het recht van verdediging en binnen het kader van het geding zoals de partijen dat hebben bepaald, een toetsing met volle rechtsmacht uit over de beslissing die de Controledienst van de eiser heeft genomen over de strafmaat, die de keuze omvat tussen de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen of verwittiging en, desgevallend, de keuze van de duur van die sanctie.

Daarbij dient de arbeidsrechtbank zich te plaatsen op het tijdstip dat de sanctie werd genomen. Daaruit volgt dat voor het bepalen van de sanctie geen rekening kan worden gehouden met feiten die dateren van na de aangevochten sanctie.

3.2. Het arbeidshof oordeelt zich aan te sluiten bij het oordeel van de arbeidsrechtbank waarbij rekening wordt gehouden met de vroegere begeleidingstrajecten van de verweerster die klaarblijkelijk steeds werden uitgevoerd en vooral de vaststelling dat de verweerster sinds 11 oktober 2021 en tot op heden tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling, maar ook met de laakbare negatieve houding van de verweerster naar aanleiding van het werkaanbod van werkgever Agilitas (p. 5, derde alinea, van het bestreden arrest).

Door aldus zijn beslissing over de sanctiemaat mede te steunen op de tewerkstelling van de verweerster van 11 oktober 2021 tot op heden, zijnde de

datum van de uitspraak, te weten 17 juni 2024, terwijl de aangevochten sanctie dateert van 9 november 2021, verantwoordt het arbeidshof niet naar recht zijn beslissing de sanctie te bepalen op 7 weken uitsluiting van het recht op uitkeringen (schending van de artikelen 580, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, 44, 51, § 1, eerste lid en tweede lid, 3°, 52bis, § 1, 2°, 142 en 143 van het Werkloosheidsbesluit, 6, § 1, IX, 5°, van de Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, 111/16, eerste lid, 2° en 3°, 111/18, 111/19 en 111/22, § 1 en § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, in de versie van toepassing zowel vóór als na de wijziging ervan bij een besluit van de Vlaamse Regering van 13 mei 2022).

Conclusie

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de eiser niet wettig ongegrond (schending van alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen).

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 12 september 2024

Voor de eiser,

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.